

(המשך עמוד 6)

רכין אינו שרוץ. מישראל באו הרבה נאומים רמים, ואולי גם עורה מסוג אחר. אך לא התערבנות גלויה ומאסיבית, כנדרש. ארצות-הברית אוכלת גנרלים מתנפחים בארצות-הברית. היא רגילה לאנשים מסוגו של עאון. פעמים רבות השליטה אותם כארצות שונות, כשזה התאים לאינטרסים שלה. אבל אין היא מוכנה שגנרלים במהדרות יכניסו יכתיבו לה מה לעשות. מכאן ניתוקהמגע. נותרו רק הצרפתים. להם קשה יותר. לצרפתים יש קשרים של מאות בשנים עם המאריך, וקשר של יותר מ-100 שנים עם לבנון החדשה. חוץ מזה משתוקק פראנסואה מיט' ראן, הרואה את עצמו כנפוליון מודרני, להר כיח את חשיבותה של צרפת ברחבי העולם. הוא שלח צי מרשים לקירבת לבנון. אך מול החוץ הוא נרתע. אין הוא רוצה להתכתב באמת. בוודאי אינו רוצה שפגו סורי או מתאבד

זהבה סיסו ויוחאי רומי. על פי כתבי-האישום היו השלושה מוצגים למישרים של עורכי-דין ורואי-חשבון, גונבים המתאה אחת מתוך פינקסיה-המחאות של בעלי-המישר ואת רוגי מת חתימתו. שילון, זייפן מומחה על-פי כתבי-האישום, היה מייף את החתימה, והשלושה היו גונבים את הכסף. זיוף-החתימות נעשה כמומחיות כה רבה, שכאשר הוצגו ההמחאות המזוייפות לפני בעליהן החוקיים היו אלה בטוחים כי זוהי אמנם חתימתם.

"ניקמת" השופט. מתוך הבקשה שהגיש שילון לפסול את השופטת סירוטה מתברר כי אין הוא פנים חדשות בבית-הדין. הוא נאשם ב-1973 בפלילים, ונידון על-ידי השופט אבהם חלימה לתשע שנות-מאסר. "קצין המיטרה גולן מנשה, בתיווך העברייני נתן דיקשטיין, הציע לקבוצת שילון אדמות בנייה ברמלה. שילון גילה כי האדמות הן בתיקברות מוסלמי, שאסור לבנות בו. שילון

צילום: ירון צפירי, העולם הזה

פרקליטה (ראו) סירוטה ובך (1981) הנאשם הורד למרתף

היתרה כקצין גולן כי יפרסם את תרמיתו, וגולן התגונן בכך שעצר את שילון באשמת-שווא של הפצת המחאות-תיירים גנובות בסך 2000 דולר, טוען שילון בבקשת הפטילה את כתבי-האישום נגדו הגישה פרקליטת-מחוזיהמרכז דאו — שרה סירוטה.

גם לעיונותו של השופט אברהם חלימה כלפיו יש לשילון גירסה משלו. לדבריו, הציע נציב-מסיהכנסה לשעבר, אליעזר שילוני, לשר האוצר דאו, פינחס ספיר, לתפוס מיס מכיס המוכיחים העלמות-מס במפעלי ניבור, בבעלותה של מיספחת רוזוב. ספיר, סירב, מכיוון שלא רצה לפגוע בתרומות למערך (מפא"י דאו), והחליט להשיג את המיסמכים בשיטה עקיפה. שני פורצים הורחו לפרוץ לניבור, לגנוב את המיסמכים, והמיטרה עצרה אותם כשהמיסמכים ברשותם.

"הפורצים אסולין ווותר הורחו, גנבו ונלי כדו, ושללם הוכשר עבור שילטונות-המס. השופט חלימה דן במישפטם, ואסר על סני גורם להעלות את גירסת-האמת בבית-הדין. שילון התלונן אז במיטרה נגד השופט חלימה, וטען כי השופט סייע למתכנני-הגניבה לאחר-מעשה. לכן נקם בו השופט חלימה, לדבריו, ודן אותו למאסר ממושך.

"עדות שקר" במישפט אחר, על תקיפת שוטר והעלבת עובדי-ציבור, זוכה שילון ב-1974 על-ידי השופט המחוזי המנוח דב אהרון ברק, פרקליט-המדינה דאו גבריאל ברק, ופרקליטת-מחוזיהמרכז דאו שרה סירוטה, רמסו את הוראות החוק בהימנעם מלהאשים את קצין-המיטרה, שהיה מעורב במישפט במתן עדות-שקר.

שילון, בבקשת הפטילה: הדעת נותנת כי מאותם שיקולים שהעדיפה (השופטת סירוטה) תרמית שופטים והמיטרה על-פני אכיפת החוק בשיווינויות, תעדיף היום את המישפט על-פני עשיית דיני-צדק למבקש. השופטת סירוטה אף לא הציגה בבקשת הפטילה. היא ידעה עם מי יש לה עסק, אחרי ששילון הפריע למהלך הדיון והיא נאלצה להורידו למרתף. השופטת פסלה את עצמה ככל זאת, משום שהיא ראתה כבר את חומרי הראיות בתיק בעת דיון במעצר עד תום הדין-ליכיס.

שהיה עושה הכל למעני, אילו רק ביקשתי. האדם שניגן לכבודי על האורגן את עטור מיצחך זהב שחור בכל פגישה שלנו. רוני אהב וידע לאהוב. אבל רצה הגורל, שעם כל נסיעותיו הרבות לחו"ל - נפרדנו וכל אחד פנה לדרכו.

השנים חלפו. קראתי בעיתון כתבות אודות אחת, רות חוצ'נר. מבלי שאדע חשתי, באינטואיציה, שהיא אשתו של שאת שמה המפורסם קיבלה ממנו. ואז ידעתי שהוא חזר לארץ. וידעתי, שזו רק שאלה של זמן - מתי נשוב וניפגש.

ואכן, צירוף של נסיבות מיקריות ובלתי-צפויות גרם לנו להיפגש שוב - לאחר כעשר שנים - באירוע מסויים בתל-אביב. הפגישה היתה מרגשת, כמוכן. ומאותו ערב ועד מיספר ימים לפני מותו הטרגי המשכנו להיפגש לעיתים די קרובות.

באחד הימים אמר לי: "צריך לבדוק מה גרם לנו להיפגש דווקא בנסיבות כאלה." הוא לא היה אמור כלל להיות נוכח באותו אירוע, אך ברגע האחרון חש צורך עז, שאותו לא ידע להסביר, לבוא לאירוע. ועוד הוסיף ואמר: "אולי נפגשנו כדי לסגור מעגלים." אמר, ולא ידע את אשר הוא אומר.

בדיוק דקה עברה מרגע שלקח רוני חוצ'נר את כוס הציאניד עד מותו, אבל פרשת ההתאבדות הזאת מטרת לרדת מהכתורות. המיטרה כבר הכריזה כמה פעמים כי החקירה הסתיימה, ולמרות זאת ממשיכים לצוץ בעיקבות סימני-שאלה. השבוע הגיע מארצות-הברית מיכתב הפור-נה לעורך העולם הזה. המיכתב מאיר מחדש זווית נוספת בפרשת-ההתאבדות. העולם הזה מפרסם מיכתב זה במלואו וכלשונו:

22.8.89

אני נמצאת בארצות-הברית מזה זמן מה, ולא מכבר הגיעה לידי כתבה, שפורסמה באחד ממוספי סופשבוע של מעריב, אודות רוני חוצ'נר.

אחרי התלבטויות לא-מעטות החלטתי לפנות אליך, ודווקא אליך, מתוך תיקווה שאתה ועיתונך אולי תעשו שימוש בחומר הרקע אודות רוני, אולי מיכתבי יתן חומר-מחשבה למישהו.

הייתי אהובתו של רוני חוצ'נר בחודשיים האחרונים לחייו, סיפור של אהבה, שנקטעה באיבה.

הסיפור בן שני פרקים. הפרק הראשון החל כעשר שנים לפני מותו, לפני שנשא את רותי לאשה, לפני שנסע לחו"ל. רוני היה לי חבר. אהוב. הכל. האדם

מישפט כולם נגד שמואל שילון

בבקשה לפסול את השופטת שרה סירוטה טוען הנאשם שמואל שילון כי כולם נגדו.

אילנה אלון "למרות היותה מישפטנית מבריקה ושיר פטת מעולה, שאין עליך עוררין, ביקש הני אשם שמואל שילון לפסול את השופטת שרה סירוטה מלשבת ברין במישפטו. אין הוא מאמין ביושר כוונותיה כלפיו. שילון בשנות ה-50 לחייו, הוא טיפוס בלי תיירגיל. הוא נאשם על-ידי התובעת נאוה שילר במישפט רב של עבירות-זיוף, יחד עם